

LA SENYERA FEDERAL

Porta-veu de la Joventut Republicana Federal

Any II

REDACCIÓ: August, 14, baixos
ADMINISTRACIÓ: Plassa Olózaga, 10, ent.
No responem dels articles firmats.

Tarragona 2 Agost de 1908

Preus de subscripció

Catalunya y Nacions ibèriques, trimestre, 1'50 pts.
Estranger..... 2'00 »

Nom. 44

LA EDUCACIÓ LAICA

Escola de 1.ª Ensenyansa

Robolledo, 4 baixos

Ensenyansa científica y racional. Clases especials de repàs, reforma de lletra y preparació pera la 2.ª ensenyansa.

S'admeten recomenats y externs

La Redacció de LA SENYERA FEDERAL al cumplir el primer aniversari de la mort d'En Eduart Benot, se descobreix respectuosament y disposa aquesta modesta sempreviva a la memoria del savi ilustre que tants mérits sapigué contraure davant del partit federal y de Espanya entera.

Honrantlo an éll ens honrem nosaltres.

Un altre prec

del Sr. Nogués

La pesca del bou en el Congrés

El señor VICEPRESIDENTE (Aparicio): La tiene S. S.

El Sr. NOGUÉS: De suerte, señor Ministro de Marina, que en aguas jurisdiccionales, que me parece son las seis millas de costa, la competencia es exclusiva de las Juntas provinciales de pesca, y fuera de ese límite entiende S. S. que no puede adoptar una disposición, haciéndose con ello de peor condición a los españoles que a los extranjeros, y yo creo que sí y le diré a S. S. por qué.

No es fácil que un barco extranjero, con dotación extranjera, con matrícula extranjera sometido a la traba de llevar su pescado extranjero a mercados españoles, vaya a la provincia de Tarragona a establecer vapores del *bou*, y también por la distancia no es fácil que, una vez recogido el pescado, vaya a venderlo a Francia o a loglaterra.

En cambio es muy fácil que un español se vaya siete u ocho millas, porque se trata de barco español, con abanderamiento y marineros españoles, con la jurisdicción española, y sometido a las leyes españolas, y es mucho más fácil que dedique sus vapores a la pesca dicha.

De suerte que cuando se trata de salvar grandes intereses, creo que sin perjuicio para nadie, sin atropellar la ley o

dictándose una nueva disposición, no estaría demás que S. S. autorice a la Junta provincial de pesca para aun en estos casos de pasar más allá de las seis millas, prohibiera la pesca a los españoles ya que no podamos a los extranjeros hoy, porque prohibida a los españoles, prohibida quedaría para los extranjeros por las dificultades que tendrían en venir a pescar; sin perjuicio de que después los Congresos internacionales, que S. S. me ha recordado, determinen si las aguas jurisdiccionales en vez de ser a seis millas, medida que obedecía al alcance de la artillería antigua, sea a 8, a 10 o 12 millas, porque ya sabe S. S. que antiguamente se decía que las aguas jurisdiccionales llegaban hasta donde alcanzaba el proyectil de un cañón de aquellos tiempos, que sólo alcanzaban a seis millas, y hoy ya sabe S. S. que seis millas para la artillería moderna es una distancia insignificante.

Por lo tanto, eso habrán de ser los Congresos internacionales los que lo repelen; pero entre tanto creo que sería conveniente que S. S. dictase alguna disposición autorizando (que para eso tiene derecho perfecto y no hay disposición que a ello se oponga), autorizando, digo, no mandando, a las Juntas provinciales de pesca para que prohiban la pesca a los españoles en las condiciones a que he aludido.

Con eso quedaría salvado el conflicto, y S. S. no haría más que extender en algo las atribuciones de esas Juntas provinciales de pesca.

El señor Ministro de MARINA (Ferrándiz): Pido la palabra.

El señor VICEPRESIDENTE (Aparicio): La tiene S. S.

El señor Ministro de MARINA (Ferrándiz): Por desgracia, el supuesto de que parte el Sr. Nogués no es exacto.

A pesar de lo que S. S. dice, sabe S. S. que a la ría de Vigo y Pontevedra, no solamente vienen a pescar los franceses, sino los belgas (El Sr. Nogués: Es otra clase de pesca), y los perseguimos cuando entran dentro de la zona de las 6 millas, pero mientras tanto, no podemos hacer nada; los dos barcos que se apresaron el año anterior fué por haber pasado de esa zona.

Pero aun en el mismo país, de S. S. se van a pescar hasta cerca de la Isla de Córcega y hasta la Costa de Argelia y Marruecos.

El día en que prolongamos la zona de las aguas jurisdiccionales haremos algo conveniente para nuestros pescadores; pero al mismo tiempo les impediremos ir a pescar dentro de las aguas jurisdiccionales de otras Naciones. Por eso creo que la cuestión es muy complicada. Trataré de estudiarla, mejor dicho, la he estudiado, como digo a S. S., y no he encontrado solución satisfactoria, porque no veo medio de hacerlo sino por un convenio internacional, porque es cuestión que envuelve muchos peligros. Desde el momento en que nosotros prohibamos eso a los españoles, tenemos

que hacerlo extensivo para toda la zona de nuestro litoral, porque no va a ser sólo para Cataluña, tendremos que hacerlo extensivo también a la zona del Norte, y entonces nacerá la dificultad.

El Sr. NOGUÉS: Pido la palabra.
El Sr. VICEPRESIDENTE (Aparicio): La tiene S. S.

El Sr. NOGUÉS: Brevísimamente. No hace falta lo que S. S. indica. Cuando S. S. creó las Juntas provinciales de pesca, lo hizo atendiendo a las diferentes necesidades de las costas, dando autonomía a esas Juntas por esta razón. Por lo tanto S. S. más que extender las atribuciones de esas Juntas provinciales para que en los casos, en que ellas entiendan que es perjudicial, puedan hacerlo sin perjuicio de que la de al lado, si entiende que es beneficioso, lo deje de hacer. (El señor Ministro de Marina: Estudiaré el asunto.)

Discrepancias

V

Al posarnos a escriure aquestes ratlles, van publicats ja quatre articlets comentant lo contingut en la fulla «La Cuestión Social», y, que nosaltres sapiguem, ni *La Cruz* ni cap més periódic dels nomenats catòlics, s'han prés la molestia de ocupar-se dels nostres escrits.

Obrar d'aquesta manera per una gent que sempre diuen que'ls seus ideals son veraders y quan se'ls presenta l'ocasió pera defensarlos callen com uns morts, no ens sembla prou del cas. No es que ens estranyi, per xó, sa actitud. Si tractant la cosa ab tota classe de consideració y respecte no volen contestarnos, potser un altre dia ho tractarem jocosa ment. Ara no; acabarem els comentaris a la fulla que motivá aquests articlets, si no'n tenim prou ab tres articlets mes, ab quatre, o ab cinc o ab els que siguin necessaris,—contant sempre ab la benevolencia de LA SENYERA FEDERAL.

Prou se veurá qui es el que está mes compenetrat dels seus respectius ideals.

Seguint, doncs, la nostra tasca, comentarem avui la 3.ª y 4.ª de les màximes que apareixen en la fulla «La Cuestión Social», que diuen lo següent:

«3. La Ley de Dios nos manda respetar a nuestros prójimos en sus personas y en sus bienes y no perjudicarles en cosa alguna.»

4. Dios instituyó el matrimonio y Jesucristo elevó el matrimonio de los cristianos a sacramento de la nueva Ley, prescribió su unidad é indisolubilidad y confió su régimen a la Iglesia.»

El respecte al pròxim sempre ho ha aconsellat la llei natural y així ho han vingut practicant els homes que han volgut atendre a lo que'ls hi dictava la seva conciencia. No aixís ho han fet els catòlics tots, puig ningú ignora, entre molts cassos que podríem citar, els fets de la Inquisició, nomenat també per ells Sant Ofici, que's respectava tan bé als pròxims en ses persones y en sos bens,

que aquell que no s'enmotllava al mes mínim precepte de l'Església catòlica, era condemnat y jutjat, segons la gravetat del pecat, a una pena mes o menys grossa, pero casi sempre, després de ferli passar a un mil martiris, se li robava la vida y després els seus bens. Aixó tothom ho ha llegit y se n'ha escruixit dels terribles martiris que, en nom d'aquell Deu tot bonat y tot amor, cometien els seus representants en aquesta terra.

«Es aquesta la manera com aquella Llei mana respectar als nostres pròxims en ses persones y en sos bens, y sense perjudicarlos en cosa alguna?»

Meditin els homes de bon cor y vegin si hi poden seguir pel camí que senyalen els catòlics.

En quant a lo referent al matrimoni, es un cas veraderament curiós del modo qu'ells l'entenen. Preguntém nosaltres solzament:

«Com poden élls estar encarregats del régimen del matrimoni, si les seves lleis els priva de contrauren? Si al cap d'un negoci o d'una fàbrica hi posém a una persona que mai hagi tractat aquella industria o comers, ¿qué passarà? Es el mateix cas: ¿Com poden élls donar lliçons del matrimoni si no saben lo qu'es? Lo que si saben fer y ab admirable maestria—y no dirém tots ells, pero sí molts dels ministres de Deu,—es desbaratarlos els matrimonis y ocasionar disgustos grossos a moltes families. ¿Se creuen élls que, encara que fassin vida matrimonial sense ésser casats, ja poden donar lliçons?...

¡Qui sab!

PAU CATALÁ Y ROS.

L'entusiasme

L'entusiasme es propi de la Joventut y entenguís que no s'es jove pels anys, sino per les asteries.

Dr. Diego Ruiz.

En aquests o molt semblants termes s'expressava el filosof Dr. Ruiz, no fa molt temps, en una conferencia donada a la U. D. N. d'aquesta ciutat.

Quant grabades s'han quedat en ma memoria y quants camins he tingut que donarli la raó desd'aquella nit!

Acostumat a mirar sempre a través d'un prisma de color de rosa, ab el qui matisava totes les coses per negres que fossin, volguí un dia dependrem d'ell pera mirar-les tal com són en sí. Mai que hagués comés tal acció!

Aleshores vaig dar-me compte del perquè de moltes coses que fins aquell moment havíem sigut pera mi enigmes indesxifrables.

Vegi un estol de joves, per la edat, y que jo sempre havia cregut dotats d'un gran caudal d'entusiasme, abandonar la tasca, empresa en un moment de calor intern, pera demostrarme que lo que jo ab el meu prisma havia calificat de foguera creadora de grans iniciatives no

era mes que foc d'encenalls que brilla un moment en l'espai pera no deixar d'errera seu mes que la mala olor del fum que enmatzina l'aire.

Y els entusiastes eren tan pocs! Tres, cinc, dotze o vint joves en cada localitat—segons l'importancia d'ella—y quiscuna que altre vell, de cabells nevats, mes de sang ardenta procuraven mantindre el caliu, avivant, ab nous tions del seu entusiasme, el foc sagrat de les idees menassades de desapareixe per la indiferencia dels demés, dels negats, dels papellones que's agrada el foc, els enlluerna la llum y moren quan van per tocarla.

Dos llàgrimes, filles sens dupte de aquella ilusió meua que moria, lliscaren silencioses cara avall buscant també la seva mort, y un glop d'extranya amargor va pujarme fins a la gola ennuejantme.

Peró aixó sols durá un moment, durá menys temps del que ha sigut menester pera contarho.

Després... després vaig sentirme felís perque era mes ric que ells, posseïa una joia que no's compra ab diners y que es capás de remoure el mon: posseïa l'entusiasme.

Avui som pocs els entusiastes pero el nombre no importa. Quant una tasca es vol fer se fá. Ell facilita la feina.

Siguem doncs sempre ben entusiastes.

IGNACI DE VECIANA.

¡Alerta, Joventut!

Crec de pura necessitat donar el crit de ¡Alerta! perque veig que estém en ple segle XX y la Joventut viu tan des preocupada, sense pensar en res mes que'n divertir-se, olvidant que som fills d'una nació civilisada que quisquun dia havia servit de mirall a moltes altres nacions, per la complerta llibertat, per la molta cultura y el molt treball que hi havia. Olvidant també, que avui, per desgracia, ja no es aquella nació d'ans la nostra, es un altra; aquell mirall s'ha quedat sense lluna, aquella llibertat s'ha convertit en esclavitut, aquella cultura en ignorancia y aquell treball en miseria.

Fa una série d'anys qu'estém governats per un govern monárquic que'ns tracta com si fossim d'una nació incivilisada; ens atropellen y ens exploten y no tenim dret a queixarnos, y si ens atrevim a protestar, a reclamar lo que ens pertoca, ja sigui en periódics, ja en mitings, ¡ai de nosaltres!, ens amordassen la boca aplicantnos lleis que ells diuen previsoros.

No's causa tristor contemplar que cada dia ingressin a les presons homes honrats, homes dignes de tota classe de respecte, pel sol fet de defensar els drets humanitaris, de defensar la llibertat y el Progrés per millorar la nostra trista situació?

Penseu tal vegada que seguint aquesta ruta de no preocuparse en res mes que'n divertir-se, sense desenvolupar els vostres cervells enxonxits per la ignorancia que'ls domina, arribarem a ésser lliures, a ésser respectats y disfrutar de nostres drets? Si aixis penseu, aneu molt equivocats, de dia en dia anirem essent mes esclaus, mes explotats y ultratjats per la tirania.

Desperteu, doncs, d'una vegada,—que em sembla que ja es hora,—els vostres enxonxits cervells, penseu que'n la situació que avui ens trovem es impossible viure, no olvideu que nosaltres som els esclaus d'avui, els que hem d'ésser els homes lliures de demà, el fruit del

pervindre, els que hem de empleiar els nostres coneixements per defensar els drets que tant temps fa que no tenim, y les nostres forces lluitant per salvar la nostra estimada patria, arrencantla de l'esclavitut y sentia llibertaria, cultural y progressiva.

Recordem l'any 73 que'ls nostres avis, els nostres pares, varen ésser mártirs derramant molta sang perque nosaltres disfrutessim de complerta llibertat, y després d'una forta lluita varen conseguir enderrocar la tirania y implantant una República. Pero per desgracia, aquella República no va ésser duradera perque estava mancada de fonaments, li faltava un programa en que regir-se, li faltava el Programa de 22 de Juny del 94, y per aquest motiu va ésser derrotada al poc temps de sa existencia, regnant altra vegada la monarquia que avui encara tenim.

Y aquest Programa de 22 de Juny, sabeu quin es? Es el Programa Federal de aquell gran sabi, d'aquell gran filosof, del nostre Mestre En Francesc Pi y Margall.

Si aquest Programa hagués existit l'any 73, podem tenir la complerta convicció qu'encara tindriem avui aquella República y Espanya fora com avans el mirall de quisques altres nacions.

Ingresseu doncs, a l'entusiasta Joventut Federal ont hi trobareu dit Programa y una envejada Biblioteca pera desenvolupar els vostres cervells, encaminantvos a ésser homes culturals, homes lliures, y també hi trobareu un immens nombre de ciutadans, d'amics vostres que os rebran ab els brassos oberts, ab son cor noble y lleal, per lluitar junts, per defensar lo que'ns pertoca, per defensar la llibertat, l'igualtat y'l Progrés.

Si aixis ho feu, imitarem an aquells grans homes del 73, pero ab altra forma, aixis com ells varen tenir que derramar torrens de sang humanitaria, nosaltres no; nosaltres no'n derramarem de sang, no'n farem cap de víctima, sino que propagarem arreu els nostres ideals, el nostre Programa y inculcarem en els cervells dels ignorants, lo que significa el lema de llibertat, igualtat y Progrés, y quan tots els ciutadans sapiguen el significat de dit lema y els beneficis que reporta a la Humanitat nostre Programa, aleshores, y no's capiga cap dubte, per si sol arribará l'esperat dia de nostre victoria, de nostre triomf.

JOAQUIM PIJOAN.

A l'Orfeo Tarragoní⁽¹⁾

Ab motiu de la publicació de un article en un dels nostres nombres passats, posant de relleu certes intemperancies que hem observat en la entitat "Orfeo Tarragoní", algú ens va fer avinent que haviem obrat malament perque, com a tarragonins, no tenim dret a dir lo que deiem per tractarse d'una entitat tarragonina, y se'ns argumentava per aixó, que fent l'Orfeo, com fa, obra tarragonina y per tant catalana, que fa tot lo que deu, no haventse de mirar res mes y que havia d'ésser lo que fa del gust de tots els tarragonins.

Nosaltres no sabem comprendre ni capir l'alcans de l'argument que'ns van retreure amics nostres precisament, y creiem que tant LA SENYERA com qualsevol altre tarragoní té'l dret de exposar clarament el seu parer sobre l'obra o'ls fets de qualsevol agrupació o entitat formada per multitud de ciutadans de diferent modo de pensar y que's presen-

(1) Retirat del nombre anterior per excés d'original.

ta al públic a conquerir lloers o que fassi actes en els que hi pugui assistir el públic sense diferenciació de cap classe.

Recordis lo succeït en el "Ateneo Tarraconense de la Clase obrera" (1), tan criticat per cert pels mateixos amics que no van trobar bé les nostres manifestacions sobre l'Orfeo y recordis la formació del "Ateneu de Tarragona" y lo succeït també en aquesta societat, de lo que per dignitat hagueren de separar-se alguns amics nostres, com ja anteriorment s'hagueren de separar també de l'"Ateneo Tarraconense de la Clase obrera".

Recordis bé tot aixó y veuran els nostres amics si tenim o no dret a dir aquelles paraules a l'aplaudir "Orfeo Tarragoní". Nosaltres creiem que tots podem posar de relleu les faltes de la entitat A o de l'agrupació B, per tarragonina y catalana que's digui y sigui, sempre que hi hagi motiu pera ferho.

Y al dir aixó, no's cregui pas ningú que LA SENYERA FEDERAL se cregui ésser infalible ni que li sáiga mal que se li digui que no ha estat prou acertada en aquest o en aquell assumpte, no. El mateix dret que'l tenim nosaltres envers els altres, l'han de tenir, els que no son de LA SENYERA ni combreguen ab ses idees, ab nosaltres. La sinceritat y la veritat han de practicar-se y dir-se sempre.

LA SENYERA sempre ha pensat de aquesta manera y seguirá pensanthi. Si la nostra sinceritat algú no la troba prou... sincera, que'ns indiqui de la manera qu'hem de procedir d'ara en avant.

Ab molt de gust tributem avui un fort aplaudiment al "Orfeo Tarragoní" pel concert donat el diumenge 19 de Juliol últim en el Teatre Circo de Reus. Nosaltres mai hem escatimat an aquella entitat el seu mérit artistic y creiem que cada festa que celebri será un nou triomf, per l'afinació ab que canta les composicions y per l'entusiasme regnant entre'ls orfeonistes, lo que es causa de la justesa en l'execució. Per aixó no ens va sorprendre la nova del magistral concert de dit diumenge y'ls molts aplaudiments que se li van tributar, puig aixis mateix ho esperavem.

Lo que'ns va sorprendre, si, francament, va ser el no haverse anunciat ni cantat l'himne patriótic (1) de Catalunya "Els Segadors", pesa obligada en tots els concerts del nostre Orfeo. Será que els senyors de la Junta, pensant seriament en un assumpte de tanta trascendencia, haurán resolt, per fi, no decantar mes a l'entitat artistica per cap part política? Perque que l'Orfeo havia tingut certa tendencia política, ens ho demostren les següents ratlles del nostre confrare *Diario de Tarragona*:

«Nos felicitamos de que se fomenta la unión entre pueblos hermanos y que para conseguirlo se recurra al arte, ya que la excursión del pasado domingo no significa tendencia política de ninguna especie y si solo un desmedido amor al arte musical y costumbres de nuestra querida Cataluña.»

Si l'Orfeo segueix obrant tal com ho va fer en l'últim concert, nosaltres no insistirem pas mes en que, ab igual dret que's cantaven "Els Segadors" s'havia de cantar l'himne de la llibertat "La Marsellesa", ni cap orfeonista tindrà dret tampoc a insistir. Ara si l'Orfeo va suprimir "Els Segadors" no mes que per aquell concert y en els vinents torna a cantarlos, tant si figuren com no en programa, nosaltres y altres que no som nosaltres insistirem fins a conseguir que "La Marsellesa" figurei entre les composicions que té de repertori l'"Orfeo Tarragoní". Tinguin-ho per ben entés els

respectables senyors de la Junta del Orfeo y tots quants ne formin part de la entitat cantaire.

Nosaltres, empró, creiem que no tornarà l'Orfeo a cantar aquell himne, y ho diem perque en el concert esmentat de aquell diumenge, al finalisar la festa, el públic va demanar ab insistencia que's cantessin "Els Segadors", negantshi rodonament l'Orfeo, qui, per boca d'un dels seus professors va excusarse per cantarlos dient que l'autoritat havia prohibit que s'anyadís al programa cap altra composició (1). Y diem que aixó fou una excusa, perque en aquell mateix concert y en lloc de cantar "Els Segadors" com se demanaven, se va cantar per la secció de senyoretas la composició "Diumenge", que no estava pas anunciada y l'autoritat no va tenir que dirhi res completament.

Es aixó, doncs, tot quant avui ens creiem ab el dret de dir a l'"Orfeo Tarragoní". Aspirém que aquesta entitat fassi verdaderament obra artistica y cultural, com es la seva missió.

Ho logrerem entre tots?...

La obertura del GRAN HOTEL CONTINENTAL

El dissapte de la passada setmana tingué lloc, en nostra histórica ciutat, la inauguració del «Gran Hotel Continental» del qual son propietaris els nostres estimats amics Srs. Martí y Redón.

El nou hotel, situat en el carrer de Apodaca, cantonada al carrer de Barcelona, ocupa tota la casa, en la qual s'han fet importants reformes, que l'han convertida en un hermós edifici.

Totes les nombroses dependencias de l'hotel estant montades ab luxe y en la forma més apropiada a la comoditat del públic. A la planta baixa hi ha el café-restaurant els menjadors de 1.ª y 2.ª classe, la cuina, una cambra obscura pera'ls turistes aficionats a la fotografia, auto-garage, sala de billars, bodega ont si troben les millors marques, espanyoles y extrangeres, en vins y licors, etc.

En els pisos hi ha les habitacions, ab tot el confort y ventilació necessaris. Desde les grans terrasses, se pot contemplar la mar y les montanyes blaves que limiten el Camp de Tarragona. També hi ha sala de lectura, sala de visites, cambra de banys y dutxes, tallers de rentar y planxar, etc.

El personal és rombrós y de reconegudes aptituds.

L'acte inaugural se celebrá al saló café, molt ben decorat y adornat ab plantes tropicales.

Al entorn de una taula en forma de U, artisticament adornada ab flors, se collocaren els convidats al acte.

Ocuparen la presidencia En Antón Gómez Plasent, secretari del Govern, en representació de nostra primera autoritat civil; En Anselm Guasch, president de la Diputació provincial; En Miquel Perez Moreno, comandant de Marina; En Antón Capablanca, administrador de Hisenda; En Juliá Nogués, diputat a Corts; figurant com a comensals, els ing-niers En Manel Maese y En Diego Gómez; el propietari del edifici, nostre paísá En Eduard Corbella; En Agustí Martínez Cervero, En Guillelm Tarin, En Joan Pallarès, En Eudald Canivell y Srs. Rafols, Carreras y Gallart de Barcelona, presidents de varies societats, premsa local y corresponsals dels periódics de Madrid y Barcelona.

El banquet resultá verdaderament espléndit, servintse'l següent Menú:

«Hors d'œuvres a la grecque.—Crème de volaille a la Romaine.—Tronçon de filet a la Tarraco.—Medaillons de langouste, sauce tartare.—Spoon au pont du diable.—Belle-vue de jambon et galantine.—Salade continental.—Chapons a la broche aux cressons.—Bombe pralinée.

Dessert.—Pâtisserie corbeille de fruits.—Café et liqueurs.

Vins.—Rioja blanc.—Rioja rouge.—Xerez.—Champagne frappée Moët-Chandon.»

Al destaparse el Champagne iniciá el brindis el Sr. Gómez Plasent, que continuaren els Srs. Cervero, Corbella, Nogués

(1) No val a tergiversar, amic B. M. y B.

Guasch, Perez Moreno, Maese, Capablanca, Chulvi, Lloret, Tarin, Rovira, Martí, Sabatè, Canivell, Gallart y Rafols. Tots abundaren en la idea de que el nou hotel significava un progrés per a Tarragona, felicitant als seus propietaris Srs. Martí y Redón per haver portat a cap una empresa que tant honra a Tarragona y que tants beneficis pot reportar-li.

El Sr. Redón, profundament emocionat, contestà en nom propi y en el del seu consoci agraint les paraules d'afecte y encoratjament que li dirigiren tots quants feren us de la paraula y ratificant la promesa de que sempre en dit hostatje trobaran, ademés de totes les comoditats que ja hem nomenat, una cordial acollida.

La presidència resumí els brindis donant per acabat l'acte.

Nosaltres, després de felicitar als nostres bons amics Srs. Martí y Redón pel sacrifici que han fet al portar a terme una empresa de tanta transcendència y de donar-los hi les més expresives mercès per les atencions de que forem objecte, creiem un dever inexcusable felicitar a tots aquells industrials y artistes que ab el seu treball han contribuït a donar més relleu a l'obra y acte esmentats.

No donem nota detallada dels seus noms per por de incorre en omisions que, mai per mai, la nostra ploma catalana voldria que fossen atribuïdes a pretericions ni renúncies.

El «Gran Hotel Continental» comença la seva vida sota bons auspicis. Els seus propietaris han rebut ja la visita d'un delegat del «Touring Club» de Fransa, la associació de turistes més important del món que compta ab 100.000 socis, el qual, al convencers de les inmillorables condicions que'l nou hotel reuneix, l'ha recomanat a la susdita societat turística.

A Joan Cañellas

Si es cert aquell adagi de que «els concells dels enemics son els mellors», nosaltres volèm fer-li la caritat de donar-nhi un: Miri. D. Joan, ab les seves beneiteries y sortides de peu de banc, s'està acreditant, cada dia més, entre el públic conscient, d'ésser un infelís, un pobre home y un curt de gambals; y si per dirli aixó ens denuncia, demostra que com advocat pot servir per cap de marge. Aquest es el criteri unànim dels seus amics, dels indiferents y dels seus enemics.

L'ignocència de vosté's necessita per dir, en lletres de motllo, que'l seu periòdic no s'ha posat en la vida privada de ningú, quan precisament, fa poques setmanes, el *Diario del Comercio*, o siga la claveguera de vosté, que's com si diguessim vosté mateix, cometa la cobardia de voler difamar a una respectable senyora, a la qual, no volèm posarla cent vegades mes digna del respecte que vosté, per temor a ofendrer-la, pel sol fet de compararla.

Qui tal asquerositat comet, es capàs de tot y digne d'ésser escupit per totes les persones series.

Y vosté, que aixís obra, creu estar capacitat per a denunciar a LA SENYERA, per injúries a la seva faixada, quan ens fora difícilissim, per no dir impossible, trobar en el diccionari quiscuna paraula per injuriar-lo o calumniar-lo, perquè si els nostres ulls la veïessin la ploma se resistiria a escriure-la, tota vegada que nosaltres, dirèm moltes viritats, si, però empleiar paraules injurioses, jamai, ni contra vosté, ni contra ningú.

Tothom que s'ha enterat de que'n Cañellas ha denunciat a LA SENYERA s'ha fet la gran rialla, y ha fet molt santament, a última hora, en sospender la querella contra nosaltres y per lo que li pugui convindre, li fem avinent que la Redacció de LA SENYERA te el seu domicili en el carrer d'Agust, nom. 14, aont com a homes, contestarém sempre als que ho siguin, però no caurém en la baixesa de prestar-nos a reivindicar a rameres, ni en la redacció ni en els tribunals.

Creguins, no fassi el tonto, encara que ho siga, perquè nosaltres estém disposats a donar-li el gust de desenmascarar a vosté y a altra gent, perquè ja n'estém cansats de que passin per persones decents, els qui ni son persones ni han conegut la decència y aixó últim no cregui que's refereix a vosté. Deu ens en guardi, D. Joan.

Hasta diumenge.

F.

Secció oficial

Joventut Federal

Se convoca a tots els socis a la reunió general extraordinaria de primera y única convocatoria per avui a les tres de la tarde.

Tarragona 2 Agost 1908.—Per A. de la J. de A. P., El Secretari, J. Jové.

Plecs y esquinsades

D. Joan Cañellas Tomás aquesta vegada si que no podrà enfadar-se.

Anem a contar-li una historia y com Historia segons definicions que hem vist vol dir exposició de fets passats, allà van els fets.

Una vegada era un diputat pel districte de Valls-Montblanch que's deia En Gabriel Ballester hi tenia dos pagarés firmats per D. Joan.

Com que al morir no els havia pogut cobrar encare, y no li feian falta per la familia, al otorgar testament disposà que els seus testamentaris entreguessin els pagarés als arcaïdes dels pobles d'aquella circumscripció perquè's cuidessin de cobrar-los y repartir-los entre els pobres de llurs localitats respectives.

Per acabar l'història, podria dirnos don Joan Cañellas y Tomás si s'han fet efectius els esmentats pagarés?

Consti que nosaltres no tenim ganes de aplicar-li el mot de insolvent.

Ho preguntem per l'amor que tenim als pobres.

L'honoradíssim, l'honorabilíssim y solventíssim D. Joan Cañellas ens ha portat als Tribunals, per injúria a la seva il·lustríssima persona.

Ha fet perfectíssimament bé. Se li te de alabar el gust y l'afició. Y si no fos «pel que diràn» li demanaríem, agenollats y ab els ulls plens de llàgrimes, que ens otorgués el perdó, que no hi tornarem mai més y que la Redacció de LA SENYERA, per unanimitat, el nomenarà fill de... dic, *hijo adoptivo*.

L'honoradíssim *hijo predilecto* y modelo de buenos maridos, tot en una pessa, te unas pesadillas horribles.

De nits, al igual que l'errant, es allò de no poder reposar ni un moment, sempre l'hi apareixen fantasmes;

d'inglesos, n'he somnia a mils
qu'el persegueixen asmats,
tirant-li tots, a grapats,
botifar·as y pernills.

El que mes li fa la santíssima es la sombra den Ballester:

—Qu'es fet d'aquells pagarés! *Necio*.

—Oh! calla, que prompte trobaré un embargo y compliré la teva disposició; vesten y

«Déjame dormir en paz
á solas con mi agonía.»

«Apartad, fantasmas vanos...»

Isidro... sidro...

—Que mana... que li passa? Cada nit fa'l mateix. va'ja dormi... ¿Veu? ha traspassat el matalàs. No guanyarà prou per llansols.

Per si no ho sabian, els dirém, iho amables lectors! que Cañellas, en un célebre escrit, ens diu «catalanistas».

No es que'n sapiga greu tant simpàtic cal·licatiu, però ho remarquem per provar, una vegada més, allò que deïam en el nombrà passat; de que els cañellistas contrubueixen a que no's rovellin les aixetas, y es clar, després d'una *neteja*, qualsevol sab lo que escriu.

Es una desgracia com qualsevol altre, y ab la desgravació, encare més.

«Ahora lo comprendo todo! Vetaquí per que plorava el *hijo* de las aixetas.
Perque no hi havia FIANZA! Ni bienes para trabar el embargo!»

Ah, pillin, encara no'n tens prou ab la vaca del serrallot! Però ves ab cuidado que are recullen la moneda il·legítima. Comprat un tirabuquet per a pesar la calderi-

lla. Y a veure si't recorderás de pagar els deu duros.

No tot te de ser cobrar.

En Cañellas ha denunciat a LA SENYERA per dirli qurt de gambals.

Home, no s'apuri, ja els hi allargarém y asunto concluido.

Es un gust el pas·ar els ulls per les ressenyes de les *corridas de toros*. Quan no si hi troba alguna *cogida*, s'hi llegeix un escàndol dels de *padre y muy señor mío*.

A Almeria, en la *corrida* del diumenge darrer, un municipal les empenquè contra'l públic que al darrer toro havia baixat al *redondel* a fer una miqueta de broma ab la fera y demostrar que, com a fills de la terra de *Maria Zantizima*, tenen sang torera. De l'escomesa que sabre en ma féu el municipal hi hagué ferits, algú de ells gren.

Oi que tot aixó es cultura?

Y encara's aficionats a les banyes l'anomenen an aquest acte la *fiesta nacional*. Y revista hi ha que publica per portada les quatre barres vermelles de Catalunya, ab la capsalera «La fiesta nacional» y varis retrats dels millors *espases*.

No, fills, no! El poble català no la té per nacional aquella festa de barbarie. Catalunya'n té d'altres de festes que ab orgull les nomena nacionals. Però son festes ont s'hi fa veritable art y cultura.

Entiendes, Fabio, lo que voy diciendo?...

Per la premsa ens enterem de que don Jaume va assistir a la festa carlista celebrada a Zumárraga.

Com aquest personatge sembla que cada dos per tres vé a fer *pa y trago* en algun poble d'Espanya, sense que les autoritats se'n adonin, será qüestió d'agafar la guitarra y posarnos a cantar aquella coneguda cansó:

«Tantas idas—y venidas,—tantas vueltas—y revueltas—quero, amigo—que me diga:—Pueden ser de utilidad?...

El *Diario del Comercio* en su edició del 31 de Juliol ens fa sapiguer que el Jutjat municipal no ha pogut citar al nostre director per ignorar el seu domicili.

Nosaltres no anirem a dirli al *Diario del Comercio* ont viu el Sr. Nogués perquè sentiríem que les nostres indiscrecions poguessin ocasionar-li una baixa en el seu estat econòmic.

Que compri el diari del *ilustre Jefe* un «Anuari Riera» y segurament sortirà del compromís.

Solts y noves

Participem a nostres llegidors, y a la premsa en general, que D. Joan Cañellas y Tomás, ens ha portat als Tribunals per haver cregut injuriar un article que li dedicarem en el nombre darrer.

¡Ara veigim!

Ha quedat en cartera per a la setmana vinent un article de nostre amic Solanel·las y uns versos d'El Angel Exterminador a qui supliquem que passi per la redacció del nostre setmanari.

També deixem de publicar, per manca d'espai un remitent dels Srs. Cirera donant compte del fallo absolutori recaigut en la querella motivada contra el cinematògrafo, per la campanya insidiosa de *La Cruz*. Procurém complaure a tots el proper diumenge.

Per motiu de salut ha deixat de formar part de nostra Redacció el estímat amic y correligionari En R. Homedes Mundo.

Sentim la separació del amic Homedes, y tot continuant la nostra tasca, fem vots pel seu complet restabliment.

Fem avinent al senyor M. T., que tot y remenciant-li la seva bona intenció, s'abstingui d'enviar-nos los *asuntos sabrosos e históricos de la vida de Cañellas*, ja que nosaltres, y tothom, la sab perfectament.

Respecte el cas del Hotel Oriental de Barcelona, el varem saber als dos dias de succeït.

El pròxim mes d'Agost comensarà publicar-se a Valls un periòdic solidari, que's dirá *L'Escut de Valls*.

La nova publicació, com ja pot suposar-se, se dedicará a la defensa de Catalunya y especialment a combatre'l caciquisme del districte Valls-Montblanch.

Publicarà la secció «Tribuna lliure» en la que tots els partits polítics solidaris puguin defensar y propagar els seus respectius ideals.

Colaboraran en aquell periòdic les millors plomes del poble català.

Ens plau moltíssim la nova y esperem ab goig veure'l primer nombre.

Durant la passada setmana tinguerem el gust d'extrener la mà, en aquesta ciutat al nostre estimat director En Julià Nogués, diputat a Corts.

També reberem la visita del volgut amic En A. Rovira Virgili, redactor en cap de *El Poble Català*.

Se'ns queixen alguns veïns de que al anar a buscar les cèdules al dematí s'ls obligui a tornar-hi a la tarda de 3 a 6.

Com que'ns han dit que segons a qui s'ls despatxa al dematí hi tot, preguem que's faci complir la llei, però que aquesta sigui una sola per tothom, puig no es just que siguin els treballadors, que son els qui menys hores tenen per ells, els que haigin de fer camins y caminets per recullir-la.

Després de greu y pesada malaltia morí, el dia 19 de Juliol, a Torredenbarra, Na Teresa Coll Casas, muller de nos tre estimat correligionari Josep Biscamps.

Tan au ell com s'atribulada familia, desitjem forsa de voluntat per resistir tan terrible pèrdua.

Diu el nostre confrare *Diario de Tarragona*:

«En la plaza de Abastos del puerto existen cuartos escusados para el servicio público; pero están encerrados siempre porque el encargado ha observado que es el mejor sistema para que nadie los ensucie. Por algo paga el Ayuntamiento 750 pesetas al mes.»

El *Diario* encara no està enterat de tot. Ignora que desde que aquells llocs estan tancats per obra y gracia del Agutzil del Port, encara fan mes mal olor que mai. Com que no's netejen gens... Les set pesetes y mitja mensuals per a la llimpesa, mes valen per la butxaca particular que per la del comú. No es vritat?

Ademés, tampoc està en lo cert el confrare en son nombre d'ahir, puig la clau no està penjada al costat de la porta, sino en una de les pilastres de la Plassa y per allà a les onze'l senyor Agutzil se l'emporta, no podent per tant, el públic fer us de aquells llocs excusats.

L'*Heraldo de Tarragona* ens va resultant el periòdic mes enterat del univers y'l mes ignorant. No hi ha canard que ell no'l publicui com article de fe. Ara, ab motiu de la campanya que contra la Cambra de Comers, està sostenint el seu redactor honorari, afirma que solzament al diputat federal Sr. Nogués es deu la neteja feta en la Junta d'Obras del Port, però com nosaltres no som amics de apropiarnos meritis d'ls altres, diém al *Heraldo* que a tan enlairada tasca hi contribuïren ademés del Sr. Nogués, els senadors per aquesta provincia Srs. Sarrià y Rusñol, y altres diputats per aquesta circumscripció Srs. Mayner y Marqués de Tamarit y'l que ho es pel districte de Gandesa, En Joan Caballé Goyeneche.

¿Està enterat l'*Heraldo*?

El dijous d'aquesta setmana morí el que fou nostre bon amic En Francesc Romeu y Escofet, persona que comptava ab moltíssimes simpaties, tant en el comers com en la societat tarragonina.

Autonomista de soca-arrel figurava en el grupu dels de la «Unió Democrática Nacionalista» y era un entusiasta solidari y un devot de l'Art, essent un dels mes assiduos concorrents als assaïjos, concerts y quants actes celebrava l'«Orfeo Tarragoní».

La mort del Sr. Romeu ha causat una grossa pena a quants ens honravem ab sa amistat.

A les apreciables families Romeu-Escofet y al diputat Sr. Carner, nebot del finat, els hi fem present el nostre mes sentit condol.

LINIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y COMPANYIA (Societat en comandita)

SEVILLA

Pera València, Alacant, Cartagena, Aguilés, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Bonanza, Huelva, (admetent càrrega pera Ayamonte y Isla Cristina), Vigo, Marín, Villagarcia, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeu, Gijón, Avilés, Santander, Bilbao, Pasa-Jes, Sant Sebastià, Bayona y Burdeos.

Servei ràpid eventual pera l'Nort d' Espanya, ab escala en els ports de València, Alacant, Màlaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Corunya, Santander y Bilbao.

S'admet càrrega y passatger a preus reduïts.

Sortirà d'aquets port el pròxim dijous el magnífic vapor espanyol

CABO ESPARTEL

de 2,500, toneladas, capità Antón Echave. Admetent càrrega y passatgers pera els esmentats ports.

Consignatari a Tarragona: En MARIAN PERES

CARNICERÍA

DE

JOSEP RIBAS

Carn fresca de bou, moltó y anyell.

Se serveixen tota classe d'encàrrecs y provisions.

Cos del Bou, nom. 12.-TARRAGONA

PASTISSERÍA Y COLMAT

SARAH BERNHARTD

DE

LLUIS RIOLA

Gran laboratori de rebosteria y tota classe de pastells pera bodes, bateigs, etc.—Complet, assortit en capsets especials pera bombons.—Objectes de luxe, xampanyes vins y licors del país y de l'extranger.

Sant Agustí, 19.—Tarragona

FÁBRICA DE BRAGUERS

DE

Aparells ortopèdics (trençats)

Son molts els que venen braguers pero molt pocs els que'n saben construir. Costa molt colocar un braguier, pero mes encare saberlo construir, puig avans de colocarlo he es indispensable saberlo construir perque sense la ciencia y practica de construcció mal se pot adquirir la de colocació.

No us deixeu atraure per aqueixos aplicadors de braguers que desconeixent per complet llur construcció, anuncien la radical curació de les hernies o trençadures.

EL BRAGUER ARTICULADOR-REGULADOR sistema Montserrat, es el mes practico y modern pera la retenció o curació de les hernies per cròniques y rebels que siguin.

Grans existencies de braguers petits de goma pera la radical curació de les hernies congénites o de l'infancia y tot lo que's refereix a Cirugia y Ortopedia.

Casa Montserrat, Unió, 34.—Tarragona

BODEGA VINÍCOLA

DE

DALMAU Y NIN

Especialitat en vins de taula, País y generosos a preus módics. Únic diposit a Tarragona dels acreditats vins dels magatzems de Xerez Sanchez Romate, els quals s'expediran a preus sumament econòmics.

SE SERVEIX A DOMICILI

Teléfono nom. 67.

3, S. Agustí, 3.—Tarragona

GRAN FÁBRICA DE CALSAT

PERA PÁRVULS

DE

CAVALLÉ Y MARQUÈS

CASA FUNDADA EN 1889

Afores de S. Francesc, 94.-TARRAGONA

PALLEJÁ FOTOGRAF

UNIO, 18

Casa fundada en 1863

Edifici construït expofés pera fotografia

Reproduccions, ampliacions, postals, etc. y tota mena de treballs pels procediments moderns mes perfeccionats.

CLINICA Y CONSULTORI

pera las enfermetats de la dona

Vies urinaries, Cirujia operatoria, parts electroterapia y análisis micro-químico d'orina y productos patológicos

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADÁ

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Doctor Fargas y Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta: De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera els pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de 12 y mitja a 1 y mitja.

Rambla Castelar, 31, principal

GRAN HOTEL CONTINENTAL

DE

MARTÍ Y REDÓN

Apodaca, 30.—Teléfono, núm. 5

TARRAGONA

Establiment de primer ordre completament nou y construït expofés pera hotel. Situació inmillorable aprop de l'estació y del port. Habitacions estucades. Magnífiques terrasses ab vistes al mar y al camp. Llum eléctrica. Quarto de bany y ducha. Quarto fosc per fotogràfs. Salons de lectura y pera visites. Autogarage. Wetersclosets. Café restaurant.

Higiene y confort modern. Servei de gran luxe pera banquets.